

U.2004.1847H

En parts indhentelse af udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen om erhvervsevnetab krævede ikke rettens tilladelse for senere at kunne fremlægges.*Retspleje 14.3.*

Under forberedelse af en ankesag mod et forsikringselskab F om erstatning for personskade, som A havde lidt ved et færdselsuheld, anmodede A om tilladelse til at indhente en ny udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen om sit erhvervsevnetab. F protesterede mod, at retten gav tilladelsen, fordi denne bevisførelse var overflødig, og selskabet anførte, at en eventuel udtalelse, der var indhentet uden tilladelse, som ensidigt indhentet ikke kunne anvendes som bevis i sagen. Landsretten udtalte, at A havde ret til at indhente en udtalelse efter erstatningsansvarslovens § 10, stk. 1, 1. pkt., også efter at sag var anlagt og til brug for en verserende retssag. Der var derfor ikke hjemmel til at nægte A at indhente en udtalelse, og landsretten afviste derfor anmodningen om at meddele tilladelse. Højesteret tiltrådte dette og tiltrådte, at en sådan udtalelse ikke kan nægtes fremlagt under en retssag om erhvervsevnetabet, blot fordi den er ensidigt indhentet.[1]

H.K. 21. april 2004 i sag 60/2004

Forsikringselskabet Gl. Skanderborg G/S (adv. Lars Bo Nilsson, Århus)

mod

A (adv. Steen Eriksen, Århus).

Vestre Landsrets kendelse 2. december 2003.

(C. Haubek, Lis Frost, Torben Østergreen-Johansen (kst.)).

Appellanten har som skadelidt anmodet om landsrettens tilladelse til at indhente en ny udtalelse om erhvervsevnetabsprocenten fra Arbejdsskadestyrelsen.

Indstævnte har protesteret mod, at landsretten tillader appellanten at indhente en ny udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen.

Parterne er enige om, at der er fast praksis for, at indhentelse af en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen under en retssag sker med rettens godkendelse, når parterne ikke er enige om at indhente en sådan udtalelse.

Appellanten har yderligere anført, at det er hensigtsmæssigt, at indhentelse af en udtalelse sker med rettens tilladelse, således at der ved sagens forberedelse kan tages højde for Arbejdsskadestyrelsens sagsbehandlingstid.

Indstævnte har anført, at en part ifølge erstatningsansvarslovens § 10 ensidigt kan indhente en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen, men at erklæringen da er en ensidigt indhentet sagkyndig erklæring, der ikke kan anvendes som bevis i sagen. Tilvejebringelse af sagkyndige erklæringer til brug for en retssag skal ske med rettens godkendelse.

1848**Landsrettens bemærkninger.**

Appellanten har som skadelidt efter lovbekendtgørelse nr. 750 af 4. september 2002 om erstatningsansvar § 10, stk. 1, 1. pkt., sammenholdt med lovbekendtgørelse nr. 943 af 16. oktober 2000 om sikring af følger ved arbejdsskade § 66, stk. 1, 2. pkt., ret til at indhente en vejledende udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen. Det fremgår ikke af disse bestemmelser, at den skadelidtes ret til at indhente en vejledende udtalelse

ophører, når den skadelidte har anlagt retssag om erstatning, eller ikke gælder, når erklæringen skal anvendes som bevis under en verserende retssag om erstatning. Landsretten har derfor ikke hjemmel til at nægte appellanten at indhente en vejledende udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen.

En udtalelse indhentet fra Arbejdsskadestyrelsen efter lovbekendtgørelse nr. 750 af 4. september 2002 om erstatningsansvar § 10, stk. 1, 1. pkt., sammenholdt med lovbekendtgørelse nr. 943 af 16. oktober 2000 om sikring af følger ved arbejdsskade § 66, stk. 1, 2. pkt., er ikke en »ensidigt indhentet« sagkyndig erklæring, som dette udtryk anvendes i civilprocessen, idet dette udtryk dækker sagkyndige erklæringer, som den ene part indhenter til brug under en retssag, uden at det sker efter aftale med modparten, og som tilsigtes anvendt i stedet for et syn og skøn udmeldt af retten, et udenretligt syn og skøn iværksat af parterne i forening eller en sagkyndig erklæring indhentet på grundlag af enten rettens godkendelse eller modpartens samtykke.

Landsretten afviser derfor appellants anmodning om, at landsretten skal meddele appellanten tilladelse til at indhente en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen.

Højesterets kendelse.*Afgørelse i tidligere instans*

Der er i tidligere instans afsagt kendelse af Vestre Landsrets 1. afdeling den 2. december 2003. Procesbevillingsnævnet har den 3. februar 2004 givet tilladelse til, at kendelsen indbringes for Højesteret.

Dommere

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Asbjørn Jensen, Børge Dahl og Niels Grubbe.

Påstande

Kærende, Forsikringselskabet Gl. Skanderborg G/S, har nedlagt påstand om, principalt at sagen hjemvises til realitetsbehandling i Vestre Landsret, subsidiært at det nægtes indkærede at indhente en ny udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen.

Indkærede, A, har over for Forsikringselskabet Gl. Skanderborg G/S' principale påstand påstået stadfæstelse og over for forsikringselskabets subsidiære påstand principalt påstået afvisning, subsidiært at der meddeles ham tilladelse til at indhente en ny udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen.

A har yderligere nedlagt påstand om tilkendelse af sagsomkostninger i anledning af kæremålet.

Landsretten har henholdt sig til afgørelsen.

Opsættende virkning

Forsikringselskabet har anmodet Højesteret om at tillægge kæremålet opsættende virkning, da det efter selskabets opfattelse vil være mindre hensigtsmæssigt, at A indhenter en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen og ensidigt oplyser sagen over for styrelsen, såfremt der efter en realitetsbehandling gives tilladelse til at indhente en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen med henblik på fremlæggelse i sagen.

A har protesteret imod, at der tillægges kæremålet opsættende virkning, med henvisning til at det står forsikringselskabet frit for at bidrage til sagens oplysning over for Arbejdsskadestyrelsen.

Højesteret har ikke tillagt kæremålet opsættende virkning, da en kendelse om afvisning ikke har virkninger, som giver grundlag derfor.

Supplerende sagsfremstilling

Landsrettens kendelse er afsagt under forberedelsen af en ankesag om erstatning for en personskade påført A ved et færdselsuheld, som Forsikringselskabet Gl. Skanderborg G/S har anerkendt at være erstatningspligtig for.

Anbringender

Forsikringselskabet Gl. Skanderborg G/S har yderligere anført, at det henhører under rettens procesledelse på begæring at afgøre, om en sags afgørelse skal sættes i bero på en parts indhentelse af en udtalelse

fra Arbejdsskadestyrelsen i henhold til erstatningsansvarslovens § 10, eller om indhentelse af udtalelsen må anses for unødvendig for sagens oplysning, og at der i den foreliggende sag vil være tale om overflødig bevisførelse, jf. retsplejelovens § 341.

A støtter sin påstand om stadfæstelse på begrundelsen i den påkærede kendelse og har yderligere anført, at Højesteret ikke har hjemmel til som 1. instans at realitetsbehandle anmodningen om tilladelse til at indhente en ny udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen - en anmodning, som er begrundet i nye oplysninger, hvorfor dens imødekommelse ikke vil indebære overflødig bevisførelse efter retsplejelovens § 341.

Højesterets begrundelse og resultat

Af de grunde, der er anført af landsretten, tiltræder Højesteret, at der ikke er hjemmel til at nægte A at indhente en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen i henhold til erstatningsansvarslovens § 10 om fastsættelsen af hans erhvervsevnetabsprocent, og at en sådan udtalelse ikke, blot fordi den er ensidigt indhentet, kan nægtes fremlagt under en retssag om erhvervsevnetabsprocenten.

1849

Det bemærkes, at retten med hensyntagen til retsplejelovens § 341 kan træffe bestemmelse om, hvorvidt sagens domsforhandling skal afvente fremkomsten af en udtalelse fra Arbejdsskadestyrelsen.

Med denne bemærkning stadfæster Højesteret kendelsen.

Spørgsmålet om sagsomkostninger vedrørende kæremålet udskydes til afgørelse i forbindelse med sagens afslutning.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

1. Forsikrings- og Erstatningsretlig Domssamling (FED) 1994.969 V, FED 2002.2682 Ø, U 2003.716 V, H. Munch-Petersen: Den Danske Retspleje, 2. udg. (1923), s. 271-73, Anders Vinding Kruse: Erstatningsretten, s. 515-17, Erik Hørlyck: Syn og skøn, s. 55-58, Bernhard Gomard: Civilprocessen, 5. udg. ved Michael Kistrup (2000), s. 548-50, Jens Møller og Michael Wiisbye: Erstatningsansvarsloven, 6. udg. (2002), s. 264-66.